

Oare bunicul a fost
vreodată bebeluș?
Oare a fost și el cândva
de vârsta mea?
Oare a avut vreodată
optsprezece ani?
Ce era bunicul înainte
să devină bunicul?

– Bunicule?

– Da?

– Ce meserie
aveai înainte
să devii bunic?

La întrebarea asta rămâne ca o stană de piatră și-și pironeste privirea în pământ, cu un aer supărat. Stă nemișcat atât de mult timp, că-mi pare și rău că l-am întrebat. Nu dă semne c-o să-și revină prea curând, așa că, mai mult ca să umplu tăcerea cu ceva, îmi scot lupa din buzunar și mă apuc să studiez furnica asta căreia i s-a năzărit să-mi escaladeze piciorul drept.

– Detectiv!

Bunicul a strigat, eu am tresărit și furnica a făcut deodată un salt temerar în gol. Bunicul s-a luminat la față și se uită acum la lupa mea cu niște ochi mari ca două mingi de baschet. Hipnotizat, zâmbește cu toți dinții. Mă rog, cu toți dinții care i-au mai rămas în gură.

– Ce?!

– Detectiv! Eram detectiv! Eram chiar cel mai mare detectiv din vremea mea! Înarmat cu o lupă strașnică și o logică imbatabilă, ajungeam să rezolv până și cele mai imposibile enigme.